

Arrest

nr. 293 127 van 23 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van een student wordt geweigerd.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op 6 februari 2020. Dit verzoek werd op 8 december 2020 onontvankelijk verklaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep tegen deze beslissing op 12 december 2022.

1.2. Op 11 oktober 2022 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Deze aanvraag werd op 30 maart 2023 "ontvankelijk, doch ongegrond" verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 11/10/2022 bij de burgemeester van Genk door T. H., geboren te Beyrouth op [...] 2003, onderdaan van Libanon. verblijvende te Genk – [...] 89. in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied. het verblijf. de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 September 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene op 11/10/2022 een aanvraag tot machtiging heeft ingediend op basis van studies conform art. 58 en volgende van de wet van 15/12/1980.

Overwegende dat daartoe de bijdragetaks van 208 Euro werd betaald op 10/10/2022.

Overwegende dat betrokkene op datum van de aanvraag verblijfsmachtiging in het kader van studies in het bezit was van een attest van immatriculatie afgegeven op 12/02/2020 , en dat na verlenging geldig was tot 11/02/2023 ten gevolge een lopende asielaanvraag.

Overwegende dat hij daartoe een inschrijving heeft voorgelegd voor een PBA Elektronica - ICT aan de onderwijsinstelling UCLL voor het academiejaar 2022/2023, alsook een bijlage 32 ter ondersteuning van die studie aan het UCLL onderschreven door T. S. - ° [...] 77; die bewijzen van inkomen voorlegt ter staving van zijn solvabiliteit.

Overwegende dat betrokkene zich niet bevindt in de situatie voorzien in artikel 60 §2 van de wet van 15/12/1980 : Hij is niet toegelaten of gemachtigd om niet langer dan negentig dagen op het grondgebied van het Rijk te verblijven. gezien betrokkene immers beschikt over een attest van immatriculatie op basis van een lopende asielaanvraag. De aanvraag wordt bijgevolg geweigerd op basis van artikel 61/1/3 §1,1° : er is niet voldaan aan de in artikel 60 gestelde voorwaarden.

Op het ogenblik van deze beslissing werd het attest van immatriculatie reeds gesupprimeerd (op 18.02.2023)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe suivant l'administration doit prendre en considération l'ensemble des éléments pour statuer, de l'erreur manifeste d'appréciation, de l'article 8 de la CEDH

Le requérant ne peut marquer son accord quant à la motivation de la décision attaquée :

Si le requérant n'est plus autorisé à séjourner dans le Royaume car sa demande de protection internationale est clôturée, néanmoins, le requérant a, avec ses parents introduit une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 en date du 31.12.2021.

Cette demande est toujours en cours.

Dans cette demande, la famille expose les circonstances exceptionnelles pour lesquelles elle estime qu'il lui serait particulièrement difficile de retourner au Liban pour introduire une demande d'autorisation de séjour.

La décision attaquée ne fait aucune référence, fût-ce formelle à cette demande toujours pendante, et partant, l'Office des Etrangers ne démontre pas avoir tenu compte de l'ensemble des éléments du dossier administratif.

Le requérant est arrivé mineur le 15.09.2015 : cela fait huit ans qu'il est scolarisé.

Il a fait toutes ses études secondaires en Belgique ; la logique est donc qu'il puisse poursuivre ses études universitaires.

La décision attaquée ne démontre pas qu'il a été tenu compte de ces éléments de fait : la décision qui impose à ce stade au requérant un retour au pays d'origine constitue une ingérence disproportionnée dans sa vie privée, et constitue partant une violation de l'article 8 de la CEDH.

Deuxième moyen - article 8 de la CEDH

L'article 8 de la CEDH est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2 Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure, qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Il va de soi que dans le cas d'espèce qui nous occupe, priver le requérant du séjour légal en Belgique contreviendrait de manière injustifiée à l'article 8 de la CEDH.

Il faut certes rappeler que toute atteinte à la vie familiale d'une personne n'est pas forcément constitutive d'une violation de l'article 8. En effet, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère une série de conditions dans lesquelles une atteinte à la vie privée ou familiale ne constitue pas une violation de l'article 8. Ces conditions ont été précisées par une jurisprudence constante de la Cour de Strasbourg. Si ne fût-ce qu'une d'entre elles n'est pas satisfaite l'article 8 est violé.

Ces conditions sont les suivantes :

- L'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;*
- L'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;*
- Il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.*

L'ingérence de l'Etat belge dans la vie familiale du requérant pourrait être considérée comme étant conforme aux dispositions légales en vigueur en Belgique. La première condition serait remplie.

On pourrait également considérer que l'ingérence poursuit un but légitime énuméré dans l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH : contrôler l'immigration permet de réguler le marché du travail, et donc de préserver le bien-être économique de la Belgique. La deuxième condition pourrait être considérée comme étant établie.

Mais quant à savoir si une telle ingérence est nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire s'il existe un rapport de proportionnalité entre le but poursuivi et les moyens employés pour y arriver, la réponse ne peut être que négative (cfr. CEDH, Berrehab c. Pays-Bas, du 21.06.1988). La troisième condition n'est donc pas satisfaite.

Le moyen est fondé."

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de geadresseerde van een administratieve beslissing op de hoogte te stellen van de motieven waarop deze genomen is. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze duidelijk vermeldt op welke gronden deze werd genomen. Verzoeker betwist niet het determinerend motief van de bestreden beslissing, met name dat hij voor het indienen van de aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van student niet, zoals vereist door artikel 60, § 2, van de vreemdelingenwet, tot verblijf gemachtigd is voor een duur van minder dan 90 dagen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij op 31 december 2021 samen met zijn ouders een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en dat deze nog steeds hangende is, merkt de Raad op dat het indienen van een dergelijke aanvraag de verblijfsstatus van de verzoeker niet wijzigt, zodat deze de beoordeling van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in de hoedanigheid van student niet beïnvloedt. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet heeft verwezen naar het aanhangig zijn van een andere aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt geen motiveringsgebrek in.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in 2015 als minderjarige aankwam in België, in België onderwijs heeft gevolgd en zijn aanvraag de verderzetting van dit onderwijs beoogde, merkt de Raad op uit de gegevens van het administratief dossier niet blijkt dat de bestreden beslissing inhoudt dat de verlenging van een langdurig recht op verblijf wordt geweigerd of dat zulk een recht wordt beëindigd. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating.

In een dergelijke situatie gebeurt er, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In dit verband voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij in 2015 als twaalfjarige in België is aangekomen, dat hij hier zijn scholing heeft door gemaakt en dat hij in het verlengde hiervan in België hogere studies wenst aan te vatten.

Artikel 60, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. In afwijking van de eerste paragraaf kan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig Titel I, Hoofdstuk II, reeds toegelaten of gemachtigd is om niet langer dan negentig dagen op het grondgebied van het Rijk te verblijven of die reeds in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd is om langer dan negentig dagen op het grondgebied van het Rijk te verblijven, zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op het grondgebied van het Rijk, indien hij de aanvraag indient voor het verstrijken van de geldigheidsduur van deze toelating of machtiging en voor zover hij reeds is ingeschreven aan een instelling voor hoger onderwijs om een voltijdse studie te volgen.”

Overeenkomstig artikel 60, § 1, van de vreemdelingenwet, moet de aanvraag om machtiging om verblijf in de hoedanigheid van student worden ingediend in de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Artikel 60, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, in afwijking hiervan, de aanvraag kan worden ingediend bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats in België in twee gevallen:

- (1) de betrokkene is op het ogenblik van het indienen van de aanvraag reeds toegelaten of gemachtigd om niet langer dan negentig dagen op het grondgebied te verblijven, of;
- (2) hij is op het ogenblik van het indienen van de aanvraag gemachtigd of toegelaten om in een andere hoedanigheid langer dan negentig dagen te verblijven.

Artikel 60, § 2, van de vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 7.4., tweede lid, van de Richtlijn (EU) 2016/801 van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de studenten (I) Memorie van Toelichting, *Parl. St.*, Kamer, 2020-2021, DOC 55 1980/001, p. 8). Noch uit de bepalingen van de richtlijn noch uit de voorbereidende werkzaamheden, blijkt dat er bijzondere vereisten worden gesteld omtrent de aard van het verblijf; het volstaat dat de betrokkene op het ogenblik van de aanvraag legaal op het grondgebied verblijft.

Zoals in de bestreden beslissing zelf terecht wordt opgemerkt, was verzoeker op het ogenblik van zijn aanvraag in het bezit van een attest van immatriculatie dat geldig was van 12 februari 2020 tot 11 februari 2023.

De aanvraag werd ingediend op 11 oktober 2022, op een ogenblik dat verzoeker wettig op het grondgebied verbleef. Er moet dan ook worden vastgesteld dat verzoeker bij het indienen van de aanvraag beschikte over een wettig verblijf en dit reeds meer dan negentig dagen.

Het motief dat verzoeker zich niet bevindt in de situatie voorzien in artikel 60, § 2, van de vreemdelingenwet omdat hij *“niet (is) toegelaten of gemachtigd om niet langer dan negentig dagen op het grondgebied van het Rijk te verblijven”*, houdt dan ook geen redelijke en zorgvuldige belangenafweging in, zoals hoger geschetst.

Verzoeker beschikte immers bij het indienen van de aanvraag over een attest van immatriculatie op basis van een lopende aanvraag, hetgeen hem toeliet op ontvankelijke wijze de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen overeenkomstig artikel 60, § 2, van de vreemdelingenwet. Het motief dat het attest van immatriculatie op 18 februari (januari) 2023 werd gesupprimeerd doet geen afbreuk aan de vaststelling dat op het ogenblik van de aanvraag een geldig attest van immatriculatie werd voorgelegd.

Waar in de nota met opmerkingen in dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag in het bezit van een attest van immatriculatie was, *“hetgeen inhoudt dat hij niet gemachtigd was om langer dan 90 dagen op het grondgebied te verblijven”*, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker wettig verblijf hield van 12 februari 2020 tot 11 februari 2023. Bovendien betreft het hier geen motief uit de bestreden beslissing, vermits deze zich ertoe beperkt vast te stellen dat verzoeker niet gemachtigd of toegelaten werd om *“niet langer dan negentig dagen”* te verblijven.

Verzoeker wordt aldus bijgetreden in de mate hij aanvoert dat de belangenafweging in het kader van de ontwikkeling van zijn privéleven in België in het licht van artikel 8 van het EVRM onjuist en onredelijk werd beoordeeld.

Het middel is in die mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van een student wordt geweigerd, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT